

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na to, że włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do znacznego podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za 2022 r.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE ze względu na to, że decyzja ogranicza przysługującą skarżącej swobodę wykonywania działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona główny zakład, i to w sposób nieproporcjonalny, oraz dyskryminuje skarżącą w stosunku do firm inwestycyjnych w innych państwach członkowskich, które to firmy posiadają jednocześnie zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowej.
6. Zarzut szósty: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty ze względu na to, że pozwana wyznaczyła skarżącej niewystarczający termin konsultacji w wymiarze zaledwie jedenastu dni roboczych na analizę projektu decyzji oraz na opracowanie stanowiska w ramach konsultacji.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty oraz art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że uzasadnienie decyzji nie pozwala skarżącej na stosowne sprawdzenie wysokości jej składki.
8. Zarzut ósmy: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty ze względu na to, że brak uzasadnienia nie pozwala skarżącej na odpowiednią ocenę prawidłowości decyzji bądź jej zakwestionowanie.
9. Zarzut dziewiąty (pomocniczo): nieważność podstawy obliczenia według art. 14 ust. 2, art. 3 pkt 11 w związku z art. 5 ust. 1 lit. e), art. 3 pkt 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, jeżeli należy ją interpretować w ten sposób, że zobowiązania powiernicze firm inwestycyjnych, które również posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowych, miały być uwzględniane do celów obliczenia opłaty bankowej, ze względu na naruszenie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz zasady równego traktowania, art. 16 karty i art. 49 w związku z art. 54 TFUE.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Nordea Kiinnitysluottopankki/SRB

(Sprawa T-431/22)

(2022/C 359/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Kiinnitysluottopankki Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, prawnicy)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r. (SRB/ES/2022/18) łącznie z załącznikami I, II i III w zakresie, w jakim dotyczą one składek *ex-ante* skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego zarzuca ona SRB naruszenie art. 69 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r.⁽¹⁾ oraz art. 16, 17, 41 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie dynamicznego podejścia do określenia docelowego poziomu składek ex ante.
2. W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że określenie docelowego poziomu składek ex ante przez SRB w zaskarżonej decyzji jest dotknięte oczywistymi błędami w ocenie dotyczącymi oczekiwanej stopy wzrostu depozytów gwarantowanych i oceny bieżącego cyklu koniunkturalnego.
3. W ramach zarzutu trzeciego zarzuca ona SRB naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu rocznego poziomu docelowego.
4. W ramach zarzutu czwartego podnosi ona, że art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014 naruszają zasadę ustalania składek w sposób zorientowany na ryzyko oraz zasadę proporcjonalności, a tym samym naruszają art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli poziom docelowy ma być określany w sposób dynamiczny, a pułap przewidziany w art. 70 ust. 2 tego rozporządzenia nie ma być stosowany, jak miałoby to miejsce w przypadku gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, Dz.U. 2014, L 225, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2022 r. – Nordea Rahoitus Suomi/SRB

(Sprawa T-432/22)

(2022/C 359/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Rahoitus Suomi Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, prawnicy)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r. (SRB/ES/2022/18) łącznie z załącznikami I, II i III w zakresie, w jakim dotyczą one składek ex-ante skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego zarzuca ona SRB naruszenie art. 69 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r.⁽¹⁾ oraz art. 16, 17, 41 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie dynamicznego podejścia do określenia docelowego poziomu składek ex ante.
2. W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że określenie docelowego poziomu składek ex ante przez SRB w zaskarżonej decyzji jest dotknięte oczywistymi błędami w ocenie dotyczącymi oczekiwanej stopy wzrostu depozytów gwarantowanych i oceny bieżącego cyklu koniunkturalnego.
3. W ramach zarzutu trzeciego zarzuca ona SRB naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu rocznego poziomu docelowego.